

село човѣкъ безъ тютюнева кесия. Нѣмаше вече и хлѣбъ за майсторъ Манаси.

— Ще напусна това село, — каза си веднажъ Манаси, — ще трѣгна по свѣта пари да печеля, богатъ да стана.

Решено — сторено. Набучи майсторъ Манаси ножици въ поясъ и замина. Стигна въ непознато село, трѣгна по улицитѣ и се провикна изъ цѣло гърло:

— Ха майсторъ шивачъ, ха-а! Всичко мога, всичко шия!

Чу го единъ човѣкъ, повика го:

— Майсторе, ами кожухъ знаешъ ли да шиешъ?

— Знамъ я, какъ да не знамъ: всичко мога, всичко шия.

— Щомъ си такъвъ майсторъ, заповѣдай дома! Имамъ три овчи кожи, искамъ да ми ушиешъ отъ тѣхъ кожухъ, дълъгъ до земята.

— Бива, господарю, и по дълъгъ може.

Въведоха майстора въ къщи, седна, разположи се и рече:

— Сложете сега да хапнемъ!

Сложиха му гостба, нахрани се добре Манаси.

— Постелете сега да спимъ, а пъкъ утре рано работа ще почнемъ.

Постлаха му мека постеля, легна, наспа се сладко Манаси.

На утрото човѣкътъ го пита:

— Е, какъ е, майсторе, да донеса ли кожата?

— Почакай, — отговори важно майсторътъ, — днеска ножицитѣ си ще точа.

Измъкна Манаси ножицитѣ отъ пояса си, гласи ги, точи ги — цѣлъ день. Обѣдваха, вечеряха и легнаха да спятъ.

На утрото взе Манаси кожата, разпрострѣ ги на пода, колѣнчи и се залови на работа. Мѣри, крои, мѣри, крои — чакъ до залъзъ-слънце.

— Е, — пита го човѣкътъ, — ще стане ли, майсторе, дълъгъ кожухътъ?

Майсторъ Манаси се почеса по врата и отвърна важно:

— Да ти кажа право, кожухъ нѣма да стане — кожата не достигатъ. По-добре утре да ти направя едно шарено кожухче, безъ ржкави, за подъ абата. Чудо ще стане.

Нѣма какво — съгласи се човѣкътъ.

На утрото майсторъ Манаси пакъ се залови на работа. Мери, крои, мери, крои — пакъ до залъзъ-слънце.

— Е, майсторе, какъ е, ще стане ли кожухчето?

— Нѣма да го бжде, господарю!

— Защо, бе майсторе?

— Не достигатъ кожата. Пъкъ и да ти кажа ли, защо